

De **GOUDEN ANKERHORLOGE** of
de onschuld aan 't licht gebracht door
J. H. VAN LINSCHOTEN

HARDERWIJK, H. A. BERENDS.
Prijs 10 Cent, 25 Ex. f 2,25, 100 Ex. f 6,50.

'T GOUDEN ANKERHORLOGE

OF

DE ONSCHULD AAN 'T LICHT GEBRACHT,

DOOR

J O H A N N E S.

In 18.., werd in de nabijheid van 't dorpje A. van 't graafschap G. eene misdaad gepleegd. Een handelsreiziger, die tegen 't vallen van den avond naar zijn logement terugkeerde, viel in de handen van een booswicht, die, na hem van alles beroofd te hebben, hem wreedaardig om 't leven bracht. De rechter, die dadelijk op de plaats des onheils verscheen, kon slechts de euveldaad bevestigen, zonder eenige sporen te ontdekken, die hem 't vervolgen van den misdadiger konden vergemakkelijken. De vermoorde was nochtans op 't land goed bekend. Men wanhoopte niet den booswicht bij de kladden te krijgen, indien 't ten minste niet een van die vreemde landloopers was, die maar al te gemakkelijk aan de nasporingen van den rechter ontsnappen.

In dien tijd woonde in 't dorp een jonge boerenknecht van een jaar of achttien, dien men Dirk Versteegen noemde. Hij was maar een arbeider, ofschoon zijne geestelijke vermogens hem verre boven dit eenvoudige bedrijf plaatsten. Al vroeg had hij de school bezocht en daarvan zoo'n uitgebreide kennis medegenomen, dat hij gewoonlijk onder de boerenjongens doorging voor B a a s Dirk.

Gedurende de uren, die hem van den veldarbeid overbleven, ontmoette men hem vaak met een boek in de hand, om in die dingen, die hem minder hel-

der waren, meer licht te krijgen of nieuwe kundigheden te verwerven. Terwijl zijne makkers zich in of buiten de herberg vermaakten, zocht hij de eenzaamheid en vermeide zich in de lezing of bestudeering van eenig nuttig werk of verlustigde zich in de schoone schepping, waarin hij de openbaring van de macht Gods zag.

Van zijne ouders, die hem vroeg ontvallen waren, had hij eerbied voor God en zijn Woord geërfd, en zijn ernstige wensch om een kind van God te worden, bracht hem gedurig op de knieën. Dat heilig streven naar 't goede haalde hem de bespotting zijner makkers op den hals, die in zijn gedrag de veroordeeling van 't hunne zagen. Eenigen zelfs haatten en verafschuwden hem, maar Dirk stoorde zich aan al dien smaad en haat niet en beantwoordde dat alles met goedwilligheid en toegevendheid.

Zijn meester beminde hem als zijn eigen kind, wiens vlijt, spaarzaamheid en trouw hem de beste waarborgen voor de toekomst waren, en gaf hem 't beste bewijs zijner achting, door hem de hand zijner dochter Betsy te beloven.

Sedert twee maanden sprak men niet meer in 't dorp van den moord van den reiziger, toen eene gebeurtenis plaatsgreep, die 't geluk en de loopbaan van Dirk ten eenenmale omverwierp.

Op een morgen zond zijn meester hem naar de stad. Toen hij zijne zaken afgedaan had, trad Dirk, die hongerig en vermoeid was, onderweg eene herberg binnen, om wat eten te nuttigen.

Hij vond daar een man, die hij van aangezicht kende, omdat hij hem wel op de markt ontmoet had, en knoopte een gesprek met hem aan.

Toen hij zich wilde opmaken om heen te gaan, raadpleegde Dirk zijn uurwerk.

„Sakkerloot!” zeide hij, „t is door ons gesprek mooi laat geworden, vriend; ik heb mijn tijd noodig.”

De toegesprokene antwoordde niet. Zijne oogen staarden met eene uitdrukking van verbazing op 't horloge, dat Dirk uit zijn vestjeszak had gehaald.

„Jongeling,” zeide hij na een oogenblik, „wat hebt ge daar een mooi gouden horloge!”

„Vindt ge niet?” antwoordde Dirk vriendelijk. „Dat heb ik vóór een paar maanden gekocht.”

„In 't dorp bij een goudsmid?”

„Neen, van een man, die de boerderij langs kwam en 't mij voor een prikje heeft overgedaan.”

„Kent gij dien man?”

„Neen.”

„Is 't een boer?”

„Dat geloof ik niet. Maar waartoe al deze vragen?”

„Om 't te weten,” antwoordde de andere met een dubbelzinnig gelaat. „Ik wil u groeten, vriend.”

De beide mannen gingen van elkander; maar terwijl de jongeling zich naar de boerderij spoedde, wendde de andere zich naar de woning van den rechter.

Aan dezen vertelde hij, wat er gebeurd was.

„Welaan,” zeide de rechter, „ik zie er niets bijzonders in, dat Dirk Versteegen een horloge bezit.”

„Maar weet u wel, aan wien 't behoorde, voordat 't 't eigendom van Dirk Versteegen was?”

„Aan wien dan?”

„Aan dien reiziger, die vóór twee maanden ongeveer buiten A.... vermoord is.”

„Weet gij dat zeker?”

„Denzelfden dag dat hij vermoord is, heb ik met hem gesproken en zijn horloge toevallig nog in mijne hand gehad.”

De rechter peinsde.

„Dirk Versteegen”, mompelde hij een oogenblik daarna, „Dirk is als een veel te braaf en eerlijk mensch bekend.”

Weder na een oogenblik vraagde hij:

„Wat denkt gij van hem?”

„Ik weet 't niet, mijnheer. Ik vertel u alleen, wat ik gezien heb, ziedaar alles.”

„'t Is goed, gij kunt heengaan.”

Toen de man, die hem zoo juist de inlichtingen gegeven had, hem alleen had gelaten, dacht de rechter lang over deze zaak na. Hij meende Dirk nog niet te moeten beschuldigen, maar hij was er ten minste zeker van, dat hij door hem wel achter een deel der waarheid komen zou.

Dientengevolge begaf hij zich den volgenden morgen vroeg met twee agenten naar de boerderij, waar Dirk Versteegen woonde.

Dirk was op 't land. Betsy, vrij ontroerd over 't bezoek van den rechter, wilde niet, dat iemand anders dan zij haar aanstaanden bruidegom waarschuwen zou.

„Dirk,” zeide zij tot hem, „kom eens gauw. De rechter van 't dorp is te huis en wil u spreken.”

Op 't hooren van deze boodschap voelde zich de jonkman, ondanks zichzelf, niet op zijn gemak.

„De rechter om mij!” stamelde hij. „Wat heb ik met hem te maken?”

„Ja, dat weet ik niet; kom maar gauw.”

Toen Dirk voor den rechter verscheen, sprak deze hem op een ernstigen toon aan:

„Een handelsreiziger is vóór ongeveer twee maanden hier in de nabijheid van de boerderij bestolen en vermoord gevonden. Weet gij dat niet?”

„Jawel,” antwoordde Dirk.

„Goed. Zijt gij wel eens bij en met hem geweest?”

„Nooit, mijnheer.”

„Zijt gij daar zeker van?”

„Daar kan ik een eed op doen.”

„'t Is voldoende. Nu eene andere vraag. Men zegt, dat gij vlijtig en spaarzaam zijt, Dirk; maar zeg mij eens tennaasten bij, wat gij alzo bespaard hebt?”

„O dat is niet veel, mijnheer. Ik heb zoo wat een honderd gulden.”

„Dat is weinig. Toch stellen deze spaarpenningen u van tijd tot tijd in staat, om u eenige weelde te veroorloven. Zoo hebt gij b. v., een paar maanden geleden, een gouden ankerhorloge gekocht?”

„Dat is waar, mijnheer.”

„Hoeveel hebt ge er voor gegeven?”

„Twaalf gulden.”

„Dat is spotgoedkoop. Toon mij dat horloge eens.”

„Hier is 't.”

„Het is wel viermaal zooveel waard. Hoe komt gij er zoo goedkoop aan?”

„Ik kende er de juiste waarde niet van. Een man, eene soort van marskramer, liep mij voorbij en heeft mij 't horloge voor achttien gulden aangeboden; ik wilde 't eerst niet hebben, maar hij hield aan, opdat ik iets bieden zou: ik bood twaalf gulden, en met de woorden: geluk er mee! was 't mijn eigendom.”

„Als uw verhaal waar is, hebt gij u aan groote onvoorzichtigheid schuldig gemaakt. Dit horloge behoort aan den reiziger, die zoo wreedaardig vermoord is.”

„o God!” kon Dirk niet nalaten uit te roepen, die weldra 't groote gevaar van zijn toestand begreep.

„Met 't oog op dat feit,” vervolgde de rechter, „moet ik noodzakelijk overgaan tot een onderzoek in uw vertrek. Breng mij daarheen!”

Dirk gehoorzaamde met eene aandoening, die gemakkelijker te begrijpen dan te schetsen is.

Zijne kamer was klein, en werd dadelijk op bevel van den rechter door de beide agenten met eene nauwgezetheid, die 't kleingeestige naderde, doorgezocht en doorgesnuffeld. Na in alle hoekjes en gaatjes een ernstigen blik geworpen te hebben, zonder dat zij iets verdachts gevonden hadden, wilden zij heengaan, toen een der agenten achter de deur een oud vest zag hangen, dat hij van den spijker nam, om 't van nabij te bezien.

Dat vest was van eene verschoten blauwe stof; op een van de kleppen zag men eene groote roodbruine vlek, en daaronder eenige spatten van dezelfde kleur.

De politiedienaar bekeek 't vest met de grootste aandacht, berook de vlek en gaf toen 't kleedingstuk aan den rechter over.

„Zie eens hier, mijnheer!” zeide hij.

En tegelijkertijd legde hij den vinger op de bruine vlek.

„Wat is dat?” vroegde de overheidspersoon met doovorschenden blik.

„Als ik mij niet bedrieg, is dat bloed.”

„Bloed, werkelijk, bloed!” herhaalde de rechter, na 't bekeken te hebben.

Al sprekende wendde hij zich tot Dirk Versteegen, die doodelijk ontsteld was, en vroegde:

„Hoe komt deze bloedvlek op dit vest?”

In weerwil van de ontsteltenis, die hem beheerschte, verloor Dirk al zijne tegenwoordigheid van geest niet, en antwoordde op een eenigszins bevenden toon:

„Ik geloof, mijnheer, dat 't mijn eigen bloed is. Toen ik vóór eene maand alleen op 't land was, ben ik boven van een stapel hooi gevallen, door dezen val kreeg ik eene geduchte neusbloeding, en niet onwaarschijnlijk zijn er toen sporen van op mijn vest achtergebleven.”

„Gij kunt wel iets vernuftigs vertellen, ik moet zeggen, dat uwe verklaring van uwe schranderheid getuigt; maar dat alles moet bewezen worden,” merkte de rechter aan.

„Is er iemand van 't feit, dat gij daar verhaalt, getuige geweest?”

„Niemand. Ik heb u immers gezegd, mijnheer, dat ik alleen was.”

„En hebt gij van dit geval aan niemand iets verteld?”

„Wel neen! die dingen zijn veel te onbeduidend, om er anderen nog over te spreken.”

„Ja, dat is zeker onbeduidend; maar ik zou zelf voor zeer onbeduidend en onnoozel moeten doorgaan, indien ik mij hier in dit oogenblik niet verplicht gevoelde mijn ambt als rechter te vervullen. Daarom, neem ik u, Dirk Versteegen, in den naam des Konings, in arrest.”

De beide agenten legden dadelijk den ongelukkigen en onschuldigen jongeling de handboeien aan.

„Neemt gij mij gevangen?” riep Dirk in grooten angst uit, „wat heb ik dan gedaan; waarvan beschuldigt gij mij?”

„Kunt gij, durft gij dat nog vragen? Gij en niemand anders zijt de moordenaar van den handelsreiziger.”

„God is mijn getuige, dat ik 't niet ben en er niets van weet!” riep de ongelukkige wanhopig uit.

„Dat kan altemaal waar zijn. Maar nu, vooruit!”

Welke pogingen Betsy en haar vader nog deden, om den rechter over te halen eerst de zaak nog beter te onderzoeken en Dirk op zulke losse gronden niet gevangen te nemen, 't was alles vruchteloos. Wie schetst de hartverscheurende smart van Dirk, Betsy en haar vader. Ondanks hunne smeekingen en tranen werd de jongeling naar den kerker geleid.

Booze tijdingen hebben zevenmijlslarzen aan en doen de reis om de wereld niet in tachtig dagen, maar nog minder dan in 'één dag. 's Avonds wist de gansche omtrek van de gevangenneming van Dirk en de ontzettende beschuldiging, die op hem rustte.

Velen beklaagden hem oprecht; anderen — nl. zij, wien zijne afgetrokkenheid, godsyrucht en trouw een doorn in 't oog waren, — wierpen hem allerlei smaaden scheldwoorden naar 't hoofd en schaamden zich niet die aan 't adres van Betsy en haar vader te doen toekomen.

„Dat is me nu die fijne Dirk!” zeiden zij, „dat zit vooraan bij den preekstoel, bezoekt godsdienstige bijeenkomsten, is lid van jongelingsvereenigingen, houdt Zondagsschool, trekt den neus op tegen hen, die naar de herberg gaan, om een spelletje kaart of biljart te spelen, een glas bier of jenever te drinken, en dat fatsoenlijke, brave persoonkje maakt zich in de stilte aan moord en diefstal schuldig. Zij hebben ze achter de mouw, die zoogenaamde vromen!”

Deze schandelijke lastertaal drong ook binnen de vier muren van den kerker door en deed den armen jongeling ondenkbaar veel lijden. En daarom te meer, omdat niemand den moed had Dirk's verdediging op zich te nemen. Men wilde gaarne aan zijne geheele onschuld gelooven; maar de macht van 't vermoeden was zoo groot, dat de menschen, die hem 't meest genegen waren en hem een goed hart toedroegen, er toe gekomen waren, om te zeggen, dat 't voorkomen van eerlijkheid en braafheid van den jonkman hen wel kon bedrogen hebben, en hij niettegenstaande dat toch een moordenaar kon wezen.

Betsy's vader bezocht hem, had een lang en ernstig onderhoud met hem en smeekte hem om de rust van zijn geweten de treurige waarheid maar te bekennen;

doch Dirk bleef zijne volkomen onschuld volhouden en zeide eindelijk met diepe smart en onder een vloed van tranen:

„Wilt gij dan, dat ik een valsch getuigenis afleg in strijd met Gods woord? Ik kan toch niet zeggen, dat ik de moordenaar ben, indien ik er niets van weet.”

Ook de prediker, met wien hij zoo goed bevriend was, meende 't zijn herderlijke plicht den ongelukkige te bezoeken en hem aan te spreken.

„Slapeloze nachten,” zoo begon deze, „heb ik sedert 't bekendworden van uwe gevangenneming en van de vreeselijke beschuldiging, die op u rust, doorgebracht. Mijn hart laat mij geen rust, voordat ik u gesproken en u in Gods naam gebeden heb: ontruk mij en uwen vrienden aan de pijnlijke onzekerheid, waarin wij verkeerden. Zijt gij schuldig? o beken 't toch, vermeerder uwe groote schuld niet door een halsstarrig loochenen van 't boosaardige feit. Zijt gij schuldig? verzwaar uw geweten niet door 't ontkennen van wat bij God bekend is. 't Bedreven kwaad komt toch eenmaal aan 't licht, en al meent gij, dat er geen haan naar kraaien zal, maar al te spoedig blijkt 't vaak, dat eene op zichzelf nietsbeduidende omstandigheid tot 't ontdekken van den waren schuldige leidt. Wat ik u in den naam van mijn Zender bid, Dirk Versteegen! kom tot de bekentenis, en gij zult er rust bij vinden.”

„Door Gods genade geniet ik binnen de muren van mijn kerker vollen vrede,” antwoordde deze op kalmen toon, „ik mag door de barmhartige en getrouwe hulpe mijns Heeren met 'tzelfde open oog u aanzien, en gij behoeft geen oogenblik aan mij te twifelen. Onschuldig ben ik geheel en al aan 't mij ten laste gelegde feit, dat weet Hij, dien ik liefheb, en op Wien ik te midden van mijn druk blijf staren.”

't Fraaie horloge, waarop ik zoo trotsch was, is mijn val geworden, laat mij liever zeggen: 't heeft God in Zijne ontfermende liefde goed gedacht mij door dat horloge in eene school van lijden en beproeving te brengen, waaruit hij mij als een man en vader in Christus weder zal leiden. Hij heeft voor mij een smeltkroes nuttig geoordeeld, waaruit hij mij gelouterd en beproefd weer nemen zal. Ben ik beter dan Jozef? Wat zullen ook zijne vrienden — en die zal hij in Egypte toch ook wel gehad hebben — van zijne gevangenneming gedacht hebben? Ook alles getuigde tegen hem. Wat vermocht hij tegen den machtigen invloed van Potifar's vrouw, hij, de eenvoudige diensteling, tegen haar, de trouwe echtgenoot — zoo 't heette — van een aanzienlijk Egyptisch ambtenaar! Wat zal ik van mijne onschuld spreken, waar zulke sterke vermoedens op mij rusten. Ik hoop dan ook gelaten mij aan den wil van God te onderwerpen, zonder Wiens toelating geen haar van mijn hoofd zal gekrenkt worden. Ook dit lijden zal moeten medewerken mij ten goede."

De prediker was geroerd en gevoelde 't, dat hij met een onschuldig gemoed te doen had, en in de volle overtuiging dat Dirk Versteegen 't slachtoffer van eene jammerlijke rechterlijke vergissing was, beloofde hij den gevangene diens verlossing te bewerken.

't Proces duurde weken en maanden. 't Was dan ook inderdaad moeilijk, om eene rechtvaardige uitspraak te doen; aan den eenen kant pleitten 't levensgedrag, zoo onberispelijk mogelijk, de uitstekende getuigenissen van vriend en vijand voor hem, maar aan den anderen kant spraken weder 't horloge en 't bebloede vest zoo sterk tegen hem, dat de evenaar der gerechtigheid eindelijk in zijn nadeel overhelde. Hij

werd aan 't hem ten laste gelegde feit gedeeltelijk schuldig verklaard, op grond, dat hij 't bezit van 't gouden ankerhorloge niet op aannemelijke wijze kon verklaren; dat hij niet opgeven kon, wat hij gedurende den avond van den moord gedaan had, en waar hij anders geweest was, en dat 't hem onmogelijk was met zekere bewijzen te staven, hoe de bloedvlek op zijn vest gekomen was.

Bij gebrek aan degelijke bewijzen en levende getuigen evenwel kon men op hem de volle straf niet toepassen, maar als de waarschijnlijke dader van 't misdrijf werd hij toch tot tien jaren verbanning naar Sidney veroordeeld.

Dat vonnis schokte 't waarlijk Christelijke gemoed van Dirk niet. Hij nam 't aan, zooals hij de beschuldiging had aangenomen, zooals hij 't opsluiten in den kerker en allerlei anderen smaad had aangenomen, met eene pijnlijke gelatenheid, met een ongeschokt vertrouwen in en volkomen eenswillendheid met Hem, die 't Zijnen kinderen in den druk en in 't lijden niet aan de noodige vertroosting laat ontbreken. Met Hem, lieve lezer, is 't in de kerker cel beter en heerlijker dan zonder Hem in 't paleis van de kinderen der wereld.

Veertien dagen later nam Dirk Versteegen een smartelijk afscheid van zijn geboorteland en zijn geliefd dorp, waarin hij weldra zoo overgelukkig meende te zullen leven, omhelsde met heete tranen en eene verscheurde ziel zijne teedergeliefde Betsy, haren bedroefden vader, den diepgetroffen prediker, en zijne vrienden, die alles maar tevergeefs in 't werk gesteld hadden, om den onschuldige te bevrijden, en scheepte zich in 't vaartuig in, dat hem naar de kolonie tot zedelijke verbetering van veroordeelden te Sidney moest overbrengen.

Wat hij gedurende deze tien jaren van verbanning leed, laat zich eerder denken dan schetsen. Hij, de onschuldige, te midden van 't uitvaagsel der menschelijke maatschappij, te midden van moordenaars, dieven en eedbrekers, bleef onder veel gebeds nochtans zijn God getrouw, en al werd zijn geloof vaak geschokt, de reddende hand des Heeren greep hem telkens weder aan, gelijk Petrus in de zee van Tiberias, zoodat hij staande bleef.

Zijne lotgenooten begrepen zeer spoedig, dat deze gevangene niet een der hunnen was. Zij hadden eerbied voor den rechtschappen jongeling, die, zooals zij onder elkander zeiden, daar ongetwijfeld door eene rechterlijke vergissing was heengevoerd.

't Lijden van Dirk was derhalve van een zuiver zedelijken aard. Hij dacht aan zijn ver vaderland, aan zijne vrienden en magen, aan zijne Betsy, aan zijn meester, dien hij wellicht nimmer zou wederzien. Deze voortdurende zorgen ondermijnden zijne gezondheid en verminderden zijne krachten.

Ondanks zijne zwakheid en zijne smart werkte hij toch met ijver en moed. En toen 't tiende jaar van zijn lijden was ten einde gespoed, had Versteegen, getrouw aan zijne beginselen, eene som van duizend gulden gespaard.

Met dit geld hoopte hij in 't dorp A. een stukje gronds te kunnen koopen en er, vergeten door de wereld, te leven te midden van hen, die hij liefhad.

Hij vertrok.

Wat is de dag van verlossing voor den gevangene schoon; hoe schittert hij met een zuiveren glans in de oogen van den banneling! Hoe schijnt alles hem te gemoet te treden, als om hem te begroeten en te zegenen! Toen de groene kusten van zijn vaderland aan den gezichteinder opdoemden, voelde Dirk zijn hart op-

springen van zalige blijdschap. Toen zijn voet den liefelijken grond, die zijne wieg eens had gedragen, betrad, voelde hij de hoop weder in zijne ziel opvlammen en 't leven weder bezit nemen van zijn uitgeput en afgetobd lichaam.

De hemel, de boomen, de beken, die door de bebloemde akkers ruischten, de vogels, die in de hagen kweelden, dat alles sprak hem in eene bekoorlijke taal toe.

Dat was de droom. En de werkelijkheid?

.....

Toen hij in A. terugkwam, waren vele zijner kennissen overleden, ook de prediker; maar zijn oude meester leefde nog, en Betsy was nog ongehuwd. Zij, die geen oogenblik getwijfeld had aan zijne onschuld, was hem steeds gedachtig gebleven en had alle aanzoeken om hare hand, 't eene al schitterender en aanlokkelijker dan 't andere, afgeslagen, menigmaal op gevaar af, de liefde haars vaders te derven en van hem geheel vervreemd te geraken.

De laatste maal was haar strijd groot geweest. Een uitstekende boerenzoon uit den omtrek, niet onbemiddeld en op de hoogte van den landbouw, vraagde tot niet geringe vreugde haars vaders, die wegens zijn ouderdom uit zijne zaken hoopte te gaan, haar ten huwelijk. Maar zij weigerde hare toestemming, niet omdat zij iets tegen dezen man had, maar omdat zij Dirk Versteegen trouw had beloofd en er geen reden waren haren eed te breken.

Toen deze nu evenwel Betsy's vader aan de hernieuwing van zijne hem vroeger gegeven belofte herinnerde en hem den voorslag deed zijne dochter te huwen, werd de oude man vreeselijk boos, eene kwade

eigenschap van weleer, die met de jaren verre van verminderd was, en weigerde er op zijne beurt ooit in toe te stemmen. Wat hij Dirk niet wilde zeggen, voegde hij Betsy op verontwaardigden toon toe, toen zij hem naar de reden zijner veranderde gezindheid vraagde:

„Schuldig of onschuldig, Dirk Versteegen is eerloos verklaard, dat weet 't geheele land, en nooit ofte nimmer zal ik in een huwelijk van mijn eenig kind met een eerlooze toestemmen. Hadt gij voorheen geen zin, om uw vaders wil te doen, thans ben ik op mijn ouden dag niet bereid, mij naar uwe grillen te schikken.”

Deze scherpe woorden doortvlijmde 't gevoelige hart van de brave Betsy, en zij besloot met Dirk deze nieuwe beproeving te dragen, dit folterend leed ook te dulden en God inmiddels om uitkomst te bidden.

Ongeveer een jaar was vervlogen, sedert Versteegen zijne vrijheid had herkregen. Hij had een aardig lapje gronds gekocht en bewerkte dat met een arbeider, en reeds de eerste oogst de beste mocht meer dan bevredigend heeten. Eene rijke opbrengst van 't land stemde zijn hart tot dankbaarheid en ootmoed, en duidelijk bleek 't hem daarin, dat, al moest hij de gunst van velen derven, en al werd hij door velen verkeerd beoordeeld, God in gunst op hem nederzag en hem zijn zegen niet onthouden zou.

Op een middag dat hij op de deel aan 't dorschen was, komt een belangstellend vriend, een van degener die hem getrouw was gebleven, heel verheugd tot hem en zeide:

„Heugelijk nieuws, Versteegen! uwe onschuld is erkend, uw eerlijken naam hebt gij terug! Men zal u niet meer verstooten, en uw lijden zal men u dub-

bel vergoeden. Ik kom daar zoeven van de markt in de stad, en iedereen wist mij te vertellen, dat de eigenlijke moordenaar van den handelsreiziger te A. zichzelf uit gewetensangst bij den rechter aangeklaagd en omstandig 't geheele misdrijf aan 't licht gebracht heeft. 't Moet van avond al in de courant staan, en reeds wist men mij te zeggen, dat u eene belangrijke som als schadeloosstelling zou uitbetaald worden."

"Welk een bericht!" riep Dirk op verbaasden toon uit, „maar 't is te verrassend om waar te zijn!"

"Twijfel er geen oogenblik aan; voor de waarheid der zaak sta ik u borg, ik heb 't uit te geloofwaardige monden."

"Is dan mijne eer gered? God! wat zijt gij goed! Gij hebt dan eindelijk mijn en Betsy's gebed verhoord. Wat zal zij blijde wezen!"

Op eens ging de deur van de schuur open, en Betsy vloog op Dirk toe en drukte hem roerend van vreugde aan haar hart.

Zij, die eene enkele maal stillekens naar 't huisje van haar vroegeren bruijom sloop, was er thans weer heengegaan, en tot hare teleurstelling vernemende dat er iemand bij hem op de deel was, stond zij gereed, om uit vrees van bemerkt te worden, weder af te druipen, toen zij duidelijk Dirk verheugd hoorde uitroepen: „Mijne eer is dan gered!" Nu weerhield haar maagdelijke schroom haar niet, om voor wien dan ook er voor uit te komen, dat zij zich in haar hartevriend nooit vergist had.

Ook dit tooneel, hoe liefelijk ook, zult gij mij sparen u te beschrijven. Welk schilder zou zijn penseel niet te machteloos noemen, om uit te drukken, welke aandoeningen in deze heerlijke oogenblikken nu beurtelings dan tegelijkertijd zich van beider harten meester maakten.

Geen halfuur later, of Betsy's vader en Dirk's vrienden wisten de blijmare, en voordat de avond viel, droeg 't geheele dorp kennis, dat Dirk Versteegen volkomen onschuldig was. De dagbladen zorgden er voor, dat 't feit alom bekend werd, en behalve den lof, dien zij voor den persoon van Versteegen over hadden, eischten zij op scherpen en stelligen toon, dat hem thans openlijk recht zou wewervaren, en hij zijn levenlang schadeloos zou gesteld worden voor alle leed en allen smaad, die hij gedurende tien bange jaren had ondervonden.

Nog nooit had de postmeester en zijne beambten 't zoo druk gehad, om in de eerste dagen al de brieven en kaarten van gelukwensching, die aan 't adres van Versteegen kwamen, te bezorgen, en nog nooit had men zoo vaak den telegraafbode uit de stad door het land zien loopen. 't Was of men met elkaar wedijverde, om den onschuldigen jongeling 't eerst de bewijzen van medegevoel te doen toekomen.

En welk bewijs van genegenheid was hem 't liefst?

Nog denzelfden dag na de aankomst der heugelijke tijding logde Betsy's vader Dirk's hand in die zijner dochter en zeide: „Ik heb niets meer tegen uwe echtvereeniging. God zegene u tot in lengte van dagen!”

't Huwelijk werd weldra gesloten, en de Heere verhoorde 't woord van den ouden vader.

.....

